

Слободан Јовић

ИМЕНОВАЊЕ СТРАХА

ДОБРО ЈЕ ПОНЕКАД ПИСАТИ ПОЕЗИЈУ

Добро је понекад писати поезију
посебно када смо сами без икога
написати рецимо пјесму
о блаженству и срећи неких двоје
радујући им се
као да их и сами живимо.

Добро је понекад писати поезију
бити јој посвећен
као што су малишани
посвећени и задубљени
у своје безазлене игре.

Добро је понекад писати поезију
пораз преобратити у побједу
жалост у радост
и допустити да нас огрије
свјетлост коју исијава
међустиховна бјелина.

Добро је понекад писати поезију
јер може се
у изохипсама стиха
пронаћи она тачка

која нам помаже
да боље схватимо
суштину сопственог живљења.

*Добро је понекад писати поезију
јер могуће је уз мало маште
у свештици стихова
видјети живо биће
са дубоким тужним очима
крвотоком
и крвавим шакама
премреженим линијама живота
које нам укрштене са нашим
могу помоћи
да лакше поднесемо
мјеру овоземаљске патње
која нам је у часу рођења додјељена.*

ИМЕНОВАЊЕ СТРАХА

Плашим се нове религије,
која велича метеж, буку и страх;
и шири се брзином којом се
лажне болести свијетом шире.

Плашим се ружних погледа,
злих очију, бркатих жена
и људи са снажним вилицама.

Плашим се и анђела који, можда,
и није анђео, већ ђаво обучен
у анђеоско обличје.

Плашим се Господа и ђавола,
себе и своје сјенке, тог тамног
брата у мени који, понекад,
и мимо моје воље мноме управља.

Плашим се ружних погледа,
анђела, Господа и ђавола, себе;
плашим се, свега се плашим!

ПРОЛАЗНОСТ

Узалуд перемо руке
кад се вратимо са спровода –

на грумену земље
којег бацисмо крај одра
остали су уписани
отисци наших прстију
наши јединствени матични бројеви
по којима ће нас једног дана
у свом тамно укориченом регистру
потржити госпођа Смрт

оног дана кад се буде
прах праху враћао
а душа Творцу.

САТ

Колико само напора,
колико звонких, срчаних откуцаја
и неизвјесне ћутње између откуцаја,
улаже
да би казаљке,
те осакаћене руке, без шака,
довео у положај широко раширених руку,
у положај распећа.

ТРАЖЕЋИ ДЈЕТЕЛИНУ С ЧЕТИРИ ЛИСТА

За Јану Алексић

Након што се пробудим, најприје
одшетам онако босоног до поточића
који шапуће покрај моје колибе
и умивајући се спирам остатке сна
са очију и лица.

Одем онда на оближњу ливаду
гдје задуго трагам за ријетком биљком,
за дјетелином с четири листа;
тражим је неумрлом надом да ћу је,
ипак, наћи; онако као што се надамо
да ћемо наћи истинску љубав
и да ће она пронаћи нас.

Пошто, најзад, пронађем дјетелину,
благо озарен том радошћу
стављам је нежно међу странице књиге
правећи од тога поклон за некога.

Затим, једним од немуштих језика,
призивам мог голуба-писмоношу,
који ми, недуго након тога, на длан слијеће.

И молим га да поклон који му дадох
што прије однесе некоме ко има
несвакидашње име, некоме ко је
риједак у овоме свијету, као што је
ријетка дјетелина с четири листа.